

EL GERMÀ PETIT

JORDI SUNYER
 PERIODISTA

La fórmula

L'Skonto de Riga és recordat a Catalunya per haver complicat l'existència al Barça en la Champions 97-98, però, arreu d'Europa, se'l remarca per un rècord. És l'equip que ha guanyat més lligues consecutives, 14, des de la recuperació de la lliga letona, el 1991, fins al 2004. És, evidentment, l'excepció en un campionat de deu equips i en què alguns partits es juguen sobre un terra sintètic en pavellons com hangars, quan la tardor bàltica mostra la seva versió més dura. En la majoria de l'univers futbolístic, els cicles gloriosos són això: cicles. Els conjunts tan gloriosos com finits recorren capriciosament el planeta. Hom parla de la Màquina de River, dels Stukas sevillistes, del Milan de Sacchi, del Liverpool de Paisley, de la Quinta del Buitre. O del Barça de Guardiola.

La piràmide

A Letònia es va aturar el temps, però el futbol es mou. Jonathan Wilson

descriu amb precisa mestria la història de l'evolució tàctica en l'obligatori Inverting the Pyramid. L'analogia de la piràmide (dels inicis amb un defensa i nou davanters als dibuixos més recents, sense punta definit) i els orígens dels que han canviat el sentit de la punxa manifesten que estem davant un joc global i inestable, en què cada dia hi ha qui dissenya i posa a prova noves estratègies que duguin a l'objectiu de tot joc competitiu: la victòria.

Percentualment, és més cert que, en el futbol, no venç qui juga millor, sinó qui és més intel·ligent. Sovint atribuïm la intel·ligència a qui coneix més bé els seus punts forts i febles i obra en conseqüència adaptant-s'hi. Sorpren llegir com Aristòtil, en parlar de la "virtut", establí cinc grans d'una vigència absoluta: tenir coneixement de l'objecte i el fi, tenir la voluntat d'assolir-lo, deliberar sobre els mitjans més adients per aconseguir-lo, ser reflexiu en la seva elecció i ser sòlid a l'hora d'obrar. Al marge de si encerta en la tria,

quin d'aquests punts no es planteja un entrenador abans d'afrontar un partit?

Vaig créixer veient el meu equip, el Guixols, fixant-se grans objectius i perdent sovint a casa contra equips "teòricament inferiors". Jugàvem sobre terra, però se suposava que volíem jugar a futbol, i ho fèiem, i a fora ho guanyàvem tot. Però cada dos diumenges venia un equip "de barriada" que sempre tenia jugadors que semblaven més alts i més ràpids que els nostres i que era més disciplinat en defensa. Contraatac i 0 a 1. Per què havia de ser immerescut? Situeu-vos en un partit de consola en què us enfronteu, sent novells, amb un rival que prem botons sis hores al dia. Quina estratègia triaríeu?

Defensar o atacar?

Al Girona Josu Uribe va creure que sortir del descens passava per enfortir la defensa i endarrerir els dos pivots, però la realitat fou que amb quatre lesionats de més o menys

Estratègia
 En el futbol no venç qui juga millor, sinó qui és més intel·ligent

abast al darrere i amb el pes reduït dels nous fitxatges, el problema va persistir en els primers partits: menys gols a favor, els mateixos en contra. L'asturià va canviar el xip contra el Numància: si l'atac havia funcionat raonablement fins a la seva arribada, potser era més bon negoci centrar-se a marcar un gol més que el rival. Dels 10 partits següents, el Girona n'ha guanyat més que dels 25 anteriors, ha marcat en totes les sortides i el teòric trio desequilibrant (Coro, Jandro, Acuña) s'ha embutxacat onze gols. No s'entén per què Uribe va variar la partitura en partits claus, però encara que tard, va compondre el conjunt de notes que ara dirigeix un altre director sabedor que té intèrprets adients.

No hi ha una manera de jugar a futbol. No existeix la fórmula màgica, i si algú creu haver-la inventat, algú altre la millorarà o la neutralitzarà. Si no fos així, el futbol perdria la gràcia. Viuríem permanentment, més que a la lliga escocesa, a la lliga letona.